

ja interiöörejä täydennettiin laadukkailla matoilla, taideteoksilla ja pikkuesineillä. Valitettavasti linnan irtaimistosta on vain muisto jäljellä; omistajat ovat lähtiessään tyhjentäneet linnan arvokkaista esineistä.

Alueen kauniin ja monipuolisen puutarhan suunnitteli tunnettu puutarha-arkkitehti **Bengt Schalin**, jonka kädenjälki on vieläkin aistittavissa välillä huonostikin hoidetussa puistossa.

Linnan I-kerroksessa sijaitsivat puutarhaan avautuva ruokasali, musiikkisali ja salonki. Kellarikerroksessa, osittain maan alla on taidokkaasti holvattu ja koristemaalattu viinitupa, jonne oli käynti ruokasalista piiloportaan kautta. Kellarissa oli lisäksi turkilainen sauna ja marmorilla päällystetty uima-allas.

II-kerroksessa olivat isännän ja emännän huoneistot, joihin oli sijoitettu makuuhuone, pukeutumishuone sekä marmorilla verhoiltu kylpyhuone. Lisäksi toisessa kerroksessa olivat talon kunniavieraille Suomen marsalkka **Mannerheimille** ja Fazerin suvulle varatut huoneistot.

III-kerroksen kahdeksan majoitushuonetta oli varattu kartanon muiden vieraiden asuinhuoneiksi.

Matalassa, yksikerroksisessa itäsiivessä oli kartanon keittiö ja palveluskunnan asuinhuoneet sekä siiven päässä autonkuljettajien majoitushuoneet. Autotalli oli sijoitettu erilliseen rakennukseen, joka oli yhdistetty itäsiipeen muurilla.

Kuva: www.vanajanlinna.fi

Kuva: www.vanajanlinna.fi

Järven puoleisessa länsisiivessä sijaitsivat kirjasto, biljardisali, josta oli käynti parvekkeelle (nykyisin Ryti-Sali), sekä siiven päässä talvipuutarha (nykyisin Juhlasali). Länsisiiven huoneet yhdistää ns. galleriakäytävä, joka kapenee ja laskeutuu rakennuksen runko-osasta edetessään. Näin muodostuu ns. valeperspektiivi; käytävä näyttää pidemmältä kuin se todellisuudessa on.

Länsisiiven jatkeena on puutarhurin asuinrakennus, jossa oli myös kartanon pehtoorin työhuone. Asuinrakennus on yhdistetty länsisiipeen holvikaarin. Länsisiiven kellarikerroksessa oli huolto- ja säilytystiloja sekä lämpökeskus ja

polttoainevarasto. Siiven länsipuolella oli lisäksi kolme kasvihuonetta.

Päärakennusta lähestyttäessä pitkin lehmuskujaa siipien pituusvaikutelmaa sekä linnan mahtavuutta lisää valeperspektiivi; runko-osasta lähtevien itä- ja länsisiiven etäisyys toisistaan kasvaa niiden lähestyessä takorauta-aitaa ja porttia. Siipien väli kasvaa tällä noin 70 m matkalla 32 metristä 40 metriin. Vaikutelmaa korostaa vielä ns. kunniapihan tasainen nurmi (ei istutuksia) ja monisatavuotinen lehmus, jota aikanaan kunnioitettiin linnaa rakennuspaikalle sijoitettaessa.

Frosterus suunnitteli myös linnan pohjoispuolelle rakennetun karjapihan alueen, joka valmistui vuonna 1928. Alueelle sijoitettiin viisi asuintaloa linnan henkilökunnan käyttöön, vajarakennus käsitöläisille, tallirakennus noin kahdeksallekymmenelle hevoselle, navetta ja pieneläinsuoja.

Vanajanlinna oli Rosenlewin omistuksessa vuoteen 1941 asti. Kun Rosenlewit myivät Vanajanlinnaa halukkaita ostajia oli kaksi: presidentti **Risto Ryti** ja upporikas saksalainen asetehtailija **Willy Daugs**. Ryti halusi Vanajanlinnan Naantalin Kultarannan tilalle presidentin kesäasunnoksi. Sisäministerin vaihduttua ostolupa annettiin Willy Daugsille Risto Rytin tietämättä, jonka jälkeen Daugs muutti asumaan Vanajanlinnaan.

Saksan kärsittyä tappion sodassa kaikki saksalainen omaisuus Suomessa siirtyi sotakorvauksena Neuvostoliitolle. Näin kävi myös Vanajanlinnalle. Neuvostoliiton Suomessa oleva omaisuuden hoitokunta ryhtyi ylläpitämään kartanoa huolehtimalla pääasiassa pelloista ja karjasta. Päärakennus jäi tällöin tyhjäksi ja alkoi rapistua hyvää vauhtia.